

CÁI GỌI LÀ: “TỰ THIÊU Ở THIÊN AN MÔN” ĐÂU LÀ SỰ THỰC

Nghi vấn thứ nhất: BỊ BỎNG CHẾT hay BỊ ĐÁNH CHẾT

Lưu Xuân Linh
Phụ nữ ngộ sát trong
cái gọi là “vụ tự thiêu”.

Cảnh sát
đến cứu hoả.

本来是
面向警察
Cô Lưu quay mặt
về phía bình cứu hoả,
chú ý quan sát.

出现了一只手
↑
Lúc ấy, xuất hiện
một bàn tay
ở phía sau cô Lưu.

那只手抡了起来
↑
Đột nhiên cánh tay đó
đánh vào đầu cô Lưu
từ phía sau.

现在背朝警察了
Cô Lưu bị đánh,
quay người lại, lưng hướng
về phía bình cứu hoả.

向后倒下
Cô Lưu gục ngã xuống.
Đám sương mù cứu hoả
che khuất người đánh.

一个条状物
飞了起来
Nhin kỹ, một vật thể văng
từ phía đầu cô Lưu
bay ra phía trước

没有顺气流
向前飞行
Vật thể này bay ngược chiều với đám sương mù,
bay nhanh về phía cảnh sát cứu hoả. Như vậy,
nó không phải do phun sương mù cứu hoả gây nên.

而是逆向飞行
Tốc độ bay nhanh cho thấy rằng đó là một vật nặng.
Nó từ đâu? Lẽ nào từ áo, hoặc tóc của cô Lưu?
Phải chăng là từ khí cụ đánh cô?

跌坐到地上
Cô Lưu ngã ngồi, trên người không có lửa.
Tại sao cảnh sát phải phun ga cứu hoả?
Để cô nghẹt thở? Hay để hung thủ ta tay?
Vật thể kia bay tiếp về phía cảnh sát cứu hoả.

落到警察堆里
凶手正转身离去
Lúc ấy sương mù bắt đầu vãn đi. Trên màn ảnh
xuất hiện một người mặc vũ trang cảnh sát tại
đúng vị trí người đã vung tay đánh cô Lưu. Đó là ai?
Anh ta quan sát cô ngã xuống, xong mới xoay người rời đi.

Những hình ảnh liên quan đến cái gọi là “vụ tự thiêu”
đều lấy từ tư liệu của Tân Hoa Xã và Truyền hình Trung ương Trung Quốc.

CÁI GỌI LÀ: “TỰ THIÊU Ở THIÊN AN MÔN” ĐÂU LÀ SỰ THỰC

Nghi vấn thứ hai: CỨU HOẢ hay DIỄN KỊCH

Bình cứu hoả lấy ở đâu?

Quan sát trên màn ảnh, khi cảnh sát thứ nhất khai mở bình cứu hoả, hai cảnh sát kia không phải từ bên ngoài chạy vào, mà đã đứng ngay tại bên cạnh người tự thiêu. Phải chăng cảnh sát đứng vào vị trí, sau đó người tự thiêu mới khai hoả?

Tân Hoa Xã báo cáo: “Vương Tiến Đông đầu tiên bốc lửa”, “bốn cảnh sát lập tức cầm dụng cụ cứu hoả ra”, “không đầy một phút, tất tưởi dập tắt ngọn lửa”. Tại Thiên An Môn chưa hề có tiền lệ, trên quảng trường không có dụng cụ cứu hoả, cảnh sát tuần tra cũng không xách theo. Hỏi vì sao mà cả bốn người đều có dụng cụ cứu hoả khi vào vị trí? Phải chăng trước khi xảy ra sự việc đã có sự chuẩn bị sẵn sàng?

Chiếc bình nhựa đựng xăng bị nóng tại sao không chảy nhũn hay tổn hại gì?

Ở trong lòng Vương Tiến Đông là chiếc bình nhựa màu xanh đựng xăng. Sau khi được dùng để phát hoả nó không hề bị chảy nhũn hay tổn hại gì. Nếu như nó được làm bằng chất liệu bền chắc thì phải chăng đó là đạo cụ được chế tạo cho mục đích như thế?

Vị cảnh sát cầm chắn dập lửa phải chăng đang đóng kịch?

Vị cảnh sát đứng bên trái Vương Tiến Đông đang cầm tấm chắn để dập lửa. Tuy nhiên tư thế nhân tảo của anh ta trông giống như đang đứng để chụp ảnh, chứ không phải cứu hoả. Toàn bộ sự tình chỉ diễn ra nội trong hai phút, vậy mà Tân Hoa Xã có được bức ảnh chụp này. Phải chăng phóng viên chụp hình và cảnh sát có sự chuẩn bị trước?

Tấm hình chụp này rất rõ ràng và như đã có chuẩn bị. Sau khi nghi ngờ này được nêu ra, Tân Hoa Xã đã tuyên bố rằng tư liệu này lấy được từ một phóng viên CNN có mặt tại hiện trường. Tuy nhiên CNN đã chính thức bác bỏ điều ấy, rằng phóng viên CNN đã bị ngăn cản và bị tịch thu máy ngay từ lúc bắt đầu xảy ra sự việc trước thời điểm này.

Tại sao không để phóng viên CNN chụp cảnh “tự thiêu” này làm bằng chứng?

Nếu đúng là học viên Pháp Luân Công tự thiêu, thì việc CNN chụp ảnh chụp hình làm bằng chứng công bố cho quốc tế đương nhiên phù hợp với mong muốn của nhà cầm quyền Trung Quốc. Nhưng cảnh sát Trung Quốc đã ngăn chặn phóng viên này và tịch thu thiết bị của ông ta. Phải chăng e sợ rằng bằng chứng ấy nếu có sẽ khẳng định rằng đó không phải là những học viên Pháp Luân Công, rằng đó không phải là vụ tự thiêu mà chính là một màn diễn kịch?

CÁI GỌI LÀ: “TỰ THIÊU Ở THIÊN AN MÔN” ĐÂU LÀ SỰ THỰC

Nghi vấn thứ ba: THẬT GIẢ VƯƠNG TIẾN ĐÔNG

Hãy thử quan sát bức chân dung Vương Tiến Đông trước và sau khi tự thiêu. Một bên là khung mặt thanh, gò má nhỏ, trán phẳng, có một nốt trên trán; một bên là khung mặt lớn, gò má bầu, trán phồng. Khung mặt trong hình sau khi tự thiêu có tỷ lệ không cân đối, tại mép trên, chỗ chân tóc như có đường phân cách. Kiểu tóc của hai tấm hình cũng khác biệt. Phải chăng là có **hai Vương Tiến Đông**, hay là **ông Vương đeo mặt nạ?**

Lúc này ông Vương ngồi tại quảng trường Thiên An Môn, đã bị lửa thiêu rồi, nhưng vẫn hô to giọng sang sảng: “Đại Pháp vũ trụ là kinh Đại Pháp mà ai ai cũng phải học”. Điều này hoàn toàn không nằm trong giáo lý của Pháp Luân Đại Pháp. Phật gia giảng rằng người có duyên thì được độ. Pháp Luân Đại Pháp cũng giảng rằng Pháp này không phải ai cũng đắc.

Về tình trạng của ông Vương có nhiều mâu thuẫn. Mặt của ông dường như bị sém sạm lại, nhưng tóc của ông, vốn rất dễ cháy, dường như không hề hấn gì. Đến lúc này, theo báo cáo của Tân Hoa Xã, ông Vương đã bị lửa thiêu nghiêm trọng: “bốn người bị bỏng diện tích rộng”, bị khói ngẹt đến mức phải “mở cắt mở khí quản”. Tuy nhiên dáng điệu của ông không thể hiện như vậy: ông ngồi ngay ngắn tay để “kết ấn”, miệng hô to. Mâu thuẫn ấy lý giải ra sao? Chỉ có thể có một đáp án: **toàn bộ chỉ là một màn kịch.**

Tư thế ngồi thiền của ông Vương không đúng. Học viên Pháp Luân Đại Pháp yêu cầu phải ngồi kiết già, ít nhất cũng bán già. Ông Vương được mô tả là “kẻ tổ chức cho sự kiện lần này”, và được coi là một trong những “kẻ si mê” đã tu luyện nhiều năm. Tuy nhiên qua tư thế ngồi của ông, thì **ông Vương không phải người tu luyện, chỉ là kẻ gọi đạo.**

Sau sự việc này, ông Vương là người bị thương nhẹ nhất, lại là người cầm đầu tổ chức, nhưng ông lại không thấy bị thẩm vấn, thậm chí cũng không hề xuất hiện trong các báo cáo sau đó của Tân Hoa Xã, ngay cả sau khi bị công an đưa ông một mình vào bệnh viện, cũng không thấy nói gì đến tình hình điều trị sau đó của ông. Trái lại chỉ thấy nhắc nhiều đến cháu gái Tư Ảnh “bị thương nặng”. **Vậy ông Vương thật sự giờ ở đâu? Có phải đang giấu mặt vì sợ lộ diện không?**

CÁI GỌI LÀ: “TỰ THIÊU Ở THIÊN AN MÔN”

ĐÂY LÀ SỰ THỰC

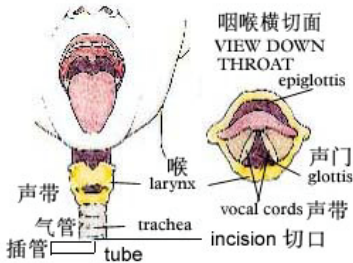
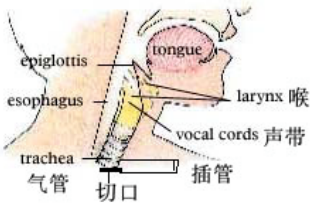
Nghi vấn thứ tư: CHÁU GÁI TƯ ẢNH

Phó chủ nhiệm khoa Bỏng bệnh viện Tích Thủy Đàm ở Bắc Kinh, ông Lý Trì nói: “Chúng tôi khi cấp cứu ca bỏng diện tích rộng này, một điều tối chủ yếu, chúng tôi lập tức cần cắt mở khí quản”.

Mâu thuẫn với khoa học: phẫu thuật cắt mở khí quản sau 4 ngày có thể hát

Theo sách Y khoa ngoại nhi, thì cắt mở khí quản là để đảm bảo đường hô hấp được thông suốt (xem hình). Đối với nhi đồng, thủ thuật này thường dùng khi có nguyên nhân là dị vật rơi vào. Trong trường hợp cháu gái Tư Ảnh nguyên nhân là khói lửa làm bỏng, gây tắc nghẽn đường hô hấp. Đường hô hấp bị thương sẽ liên tục tiết ra một chất nhầy, và cần phải được y tá liên tục hút nó ra. Cháu mới 12 tuổi, vốn đã bị thương nặng, lại cộng với thủ thuật mổ khí quản, nên nhất định cần phải có sự chăm sóc chặt chẽ trong một thời gian dài. Vì vậy việc phỏng vấn cháu không chỉ là vô nhân đạo mà còn là điều không khả thi.

Trong thủ thuật cắt mở khí quản, để lồng một ống để thở, thông thường người ta mở một đường ở chỗ giữa vành thứ 3 và thứ 4 của khí quản. Như vậy bệnh nhân có thể hô hấp qua ống này mà không cần qua thanh quản. Trong thời gian ấy bệnh nhân rất khó thở. Ngay đối với một người lớn cũng phải mất mấy ngày mới quen với đường hô hấp mới. Họ không thể tạo được âm thanh từ thanh quản. Một vài trường hợp khí có thể lọt lên thanh quản khi ta bịt ống phụ trợ lại và người bệnh có thể thử phát âm. Nhưng đối với trường hợp cháu Tư Ảnh, vốn bị bỏng nặng trên diện tích rộng, phải cấp cứu, thanh quản bị bỏng, thì không thể có khả năng cháu nói được mới chỉ sau 4 ngày, chứ đừng nói là hát.

Tờ Nhân Dân Nhật Báo, ngày 31 tháng Giêng, 2001 viết: “Tư Ảnh muốn nói, nhưng các bác sỹ đã cắt mở khí quản và lồng ống khí quản, nên cháu nói rất vất vả. Tuy nhiên giọng của cháu vẫn nghe thấy được ...”

Vậy lý giải ca này thế nào đây? Phải chăng là thành tựu mới của y học? Hay đó là một sự lừa dối trắng trợn của nhà cầm quyền Trung Quốc?

Tại sao không cho người thân vào thăm?

Khi kêu gọi toàn quốc “cứu lấy cháu gái Lưu Tư Ảnh 12 tuổi”, cháu vừa mất đi người mẹ của mình, và hiện đang bị thương nặng, thì tình thân rõ ràng rất quan trọng; vậy tại sao không cho phép bất kỳ ai vào thăm, kể cả bà nội của cháu? Phải chăng chân tướng sự việc đang bị che đậy?

Vào ngày hội nghị nhân quyền của Liên Hiệp Quốc, cháu gái Tư Ảnh đã bị “bệnh tim phát tác” bất hạnh qua đời. Đó có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên? Hay lo sợ Liên Hiệp Quốc điều tra?

CÁI GỌI LÀ: “TỰ THIÊU Ở THIÊN AN MÔN” ĐÂY LÀ SỰ THỰC

Nghi vấn thứ năm: HÀNH VI BẤT THƯỜNG CỦA TÂN HOA XÃ và TRUYỀN HÌNH TRUNG ƯƠNG

Các học viên Pháp Luân Công không ngừng đến quảng trường Thiên An Môn để thỉnh nguyện một cách hoà bình. Nhưng Tân Hoa Xã trước sau vẫn luôn luôn không đề cập đến.

Nhưng trong sự kiện “tự thiêu” thì Tân Hoa Xã làm trái lại. Đối với sự việc hiển nhiên làm “tổn hại đến hình ảnh Trung Quốc” trên thế giới như vậy, Tân Hoa Xã không cần điều tra chi tiết đã công bố rầm rộ.

Truyền hình Trung ương đưa số người tự thiêu từ 5 lên 7. Số thêm vào chính là những người “bất mãn”, “tĩnh ngộ”, và được xuất hiện trên truyền hình nhiều nhất.

Ngay sau sự kiện 23 tháng Giêng 2001, Tân Hoa xã đã có bản tường trình về cái gọi là “tự thiêu ở Thiên An Môn” và đổ hết trách nhiệm cho Pháp Luân Công. **Đây là hành vi hết sức bất thường, trái ngược với cách xử lý thông tin của Trung Quốc xưa nay.**

Học viên Pháp Luân Công liên tục đến Thiên An Môn để thỉnh nguyện. Có lúc quy mô trên nghìn người. Nơi này biểu ngữ, chỗ kia khẩu hiệu, hoành tráng không ngớt, đó chẳng phải là tin tức ư? **Tại sao không thấy lọt vào trang tin của Tân Hoa Xã và ống kính của Truyền hình Trung ương?**

Nói đến việc tự thiêu ở Thiên An Môn, người ta thường hiểu rằng đó là bất mãn chính phủ, lấy cái chết để kháng nghị. Vậy mà lửa kia chưa nguội, Truyền hình Trung ương đã “biết” rằng đó không phải là tự thiêu kháng nghị mà là viên mãn thăng thiên. Người ta không tránh khỏi phải đặt câu hỏi, **rằng liệu có động cơ chính trị nào đằng sau sự việc này?**

Từ trước đến nay Tân Hoa Xã hoàn toàn làm ngược lại, họ bưng bít các thông tin về tự sát của nhân dân Trung Quốc và về những sự việc tương tự. Những tin tức như vậy phải lần lượt thông qua nhiều cấp lãnh đạo từ dưới lên trên trước khi được phép công bố. Nay đột ngột thay đổi. Không đầy 12 tiếng đồng hồ, Tân Hoa Xã đã công bố thông tin không chỉ trong nước mà cả toàn quốc tế. Không cần qua giám định tư pháp, họ đã nói rằng đó là **năm học viên Pháp Luân Công ở Khai Phong, tỉnh Hà Nam, lai lịch rất rõ ràng, trong đó nêu rõ ai là “kẻ tổ chức”. Đây là điều hết sức đáng ngờ.**

Sau một tuần, Truyền hình Trung ương đưa tin với **bảy người tự thiêu**, các nguồn thông tin Trung Quốc đều nhất loạt mở chiến dịch vu khống. Lưu Bảo Vinh thêm vào này từ “si mê” đã “tĩnh ngộ” (cũng biết tự gọi mình là “si mê”). Đúng là lợi dụng miệng lưỡi để bôi nhọ Pháp Luân Công.

Phóng viên Truyền hình may mắn một cách bất bình thường: muốn đến Thiên An Môn quay phim hay phỏng vấn, phóng viên cần phải nộp đơn từ trước và trình bày mục đích, sau khi được phê duyệt mới có thể tiến hành. Tuần tra ở Thiên An Môn bây giờ rất nghiêm ngặt, tự dựng mang máy quay đến thì bị đuổi ra ngay. Ấy vậy mà, khi sự kiện tự thiêu đột nhiên xảy ra, chỉ trong không đầy hai phút, mọi thứ đã sẵn sàng. Những cảnh quay, hình chụp đều chính xác vào vị trí xảy ra sự kiện và chất lượng hình ảnh rất tốt. Ống kính đưa vào và đưa ra rất đúng vị trí, điều chỉnh to nhỏ cũng hợp lý. Nếu không có sự chuẩn bị từ trước, từ khi khai hoả đến lúc dập xong lửa chỉ có vài phút, thì người quay phim chụp ảnh không thể đủ thời gian dựng máy, chỉnh ống kính, chứ đừng nói đến quay phim chất lượng tốt như thế.

CÁI GỌI LÀ: “TỰ THIÊU Ở THIÊN AN MÔN” ĐÂU LÀ SỰ THỰC

Nghi vấn thứ sáu: CÓ ĐÚNG LÀ HỌC VIÊN PHÁP LUÂN CÔNG?

Lưu Bảo Vinh không hiểu gì giáo lý của Pháp Luân Công

Theo bà Lưu:
“Vật chất màu trắng khi cháy có khói trắng, vật chất màu đen khi cháy có khói đen” ?!

Trong tường trình ban đầu của Tân Hoa Xã chưa có tên bà. Bà chỉ xuất hiện một tuần sau đó trên chương trình Truyền hình Trung ương. Ban đầu bà là “bất mãn tự thiêu”, rất “si mê”, nhưng đến lúc tự thiêu thì lại đột nhiên “tỉnh ngộ”, và từ khi được Truyền hình Trung ương tiếp đón, bà đã tích cực gia nhập phong trào “vạch trần sâu rộng”—nghe cứ như thể bà Lưu là người được đài Truyền hình Trung ương “nâng đỡ” vậy. Những người cùng học với bà đều ở bệnh viện (có cả “kê tổ chức” Vương Tiến Đông, vốn đã được công an đặc biệt quan tâm đưa đến bệnh viện, hay ông Vương đang được công an “nâng đỡ”?), họ không được phỏng vấn như bà, và trong số họ cũng không có ai “si mê” sau đó “tỉnh ngộ”, rồi “vạch trần” như bà Lưu cả. Màn kịch này xem chừng vụng quá.

Lưu Bảo Vinh không hiểu gì giáo lý Pháp Luân Công. Bà nói rằng khi thấy người khác khai hỏa trước, khói đen bốc ra. Nhưng bà được “học” rằng “đức” là vật chất màu trắng, thì phải có khói trắng, còn khói đen là của “nghiệp”, vật chất màu đen?! **Pháp Luân Công không hề có thứ lý giải kiểu ấy. Nghe bà thuyết thật quá khôi hài.** Ngay tại hiểu biết của người thường, theo vật lý học hiện đại, cũng không thể nói rằng vật chất màu trắng khi cháy có khói trắng, và vật chất màu đen khi cháy có khói đen. Cứ giả sử là bà đúng, rằng người tu luyện nhiều đức, có khói trắng, vậy họ có mặc quần áo không? Quần áo ấy nếu cháy thì có khói gì? Lý giải của bà thật tức cười. Nó chỉ ra rằng bà không phải là học viên, chứ đừng nói đến là người có tâm tín ngưỡng kiên định xả thân vì đạo!

Học viên kỳ cựu Vương Tiến Đông không biết ngồi thiền ?!

Phương pháp ngồi thiền với tay “kết ấn” của Vương Tiến Đông chỉ có thể gọi là “ngồi chơi”. Học viên Pháp Luân công yêu cầu phải ngồi kiết già với chân hai bàn chân ngửa lên, bàn chân nọ đặt trên bắp đùi chân kia (xem hình). Tối thiểu đối với người mới học, cũng yêu cầu ngồi bán già với một chân trên một chân dưới, và bàn chân ở trên cũng đặt ngửa trên đùi chân kia. Nhưng tư thế ngồi của ông Vương xem chừng không giống một “học viên kỳ cựu” một chút nào: **ông Vương không biết ngồi thiền.**

Chưa từng ai nhìn thấy Lưu Xuân Linh luyện Pháp Luân Công ?!

Lưu Xuân Linh là người tử nạn. **Cô có phải là học viên Pháp Luân Công hay không?** Điểm này đã được phóng viên Philip Pan, đặt nghi vấn, tìm hiểu và có bài trên Washington Post, ngày 4 tháng Hai, 2001. Trong đó có những điểm như sau:

- Cô Lưu không phải là dân Khai Phong, Hà Nam; cô kiếm sống bằng nghề làm tiếp viên ở hộp đêm;
- Cô Lưu thỉnh thoảng đánh đập mẹ già và con gái của mình;
- Chưa ai từng nhìn thấy cô Lưu luyện Pháp Luân Công.

Những sự kiện ấy hoàn toàn mâu thuẫn với hành vi của một học viên Pháp Luân Công. Ngoài ra không hề có bằng chứng nào chứng minh rằng cô Lưu là học viên Pháp Luân Công. Điều Tân Hoa Xã tuyên bố hoàn toàn là vu khống.

CÁI GỌI LÀ: “TỰ THIÊU Ở THIÊN AN MÔN”

ĐÂU LÀ SỰ THỰC

Nghi vấn thứ bảy: ĐỘNG CƠ ĐẲNG SAU BI KỊCH NÀY

Bài giảng thứ bảy trong cuốn *Chuyển Pháp Luân* có giảng về vấn đề sát sinh:

“Vấn đề sát sinh rất nhạy cảm, đối với người luyện công mà xét ... không được sát sinh, điểm này là khẳng định.”

“Sát sinh không chỉ sinh ra nghiệp lực trọng đại, mà còn liên quan đến vấn đề tâm từ bi.”

Bài giảng Pháp tại Sydney:

Hỏi: **“... sát sinh là tội nghiệp rất lớn, một cá nhân tự sát có tính là tội hay không?”**

Đáp: **“Có tính là tội ... tự sát cũng có tội, bởi vì sinh mệnh người ta có sự an bài ...”**

1 Tự sát kháng nghị hay tự sát thăng thiên?

Đàn áp đã hai năm, học viên Pháp Luân Công vẫn tiếp tục lên quảng trường Thiên An môn kháng nghị. Quan chức Trung Quốc nói rằng năm ngoái Vương Tiến Đông và Hách Huệ Quân đã từng một lần lên Thiên An Môn đòi công lý. Nếu đúng như vậy, thì sự việc xảy ấy ra chưa lâu, sao họ đã vội quên sứ mệnh của bản thân, mong cầu “thăng thiên” một mình? Chỗ này không lô-gic.

2 Tại sao không tìm nơi thanh tĩnh để thăng thiên?

Về điểm nghi vấn này Lưu Bảo Vinh có bổ xung, rằng ban đầu định làm ở “đồng bắc”, nhưng rồi “lão thái bà” nắm “mộng” nên mới đưa tất cả từ Hà Nam lên tận Thiên An Môn. Giải thích như thế rất miễn cưỡng.

3 Tại sao lại chọn con đường thống khổ nhất là tự sát tự thiêu?

Điểm này đối với đài Truyền hình Trung ương cũng không khó trả lời lắm. Tự thiêu chẳng phải sẽ gây một tiếng vang, gây một hiệu ứng mạnh? Ai có lợi? Phải chăng để có thể phê phán Pháp Luân Công dễ hơn nữa?

4 Ai kỳ vọng nhiều nhất vào sự vụ này?

Nhà cầm quyền vừa đánh người, đàn áp, vừa tuyên truyền không ngớt rằng Pháp Luân Công tự sát tập thể, rồi dán lên đó cái nhãn XXXX. Bốn ngày trước sự kiện này, lãnh đạo Trung Quốc có chỉ thị: “Đề phòng những phần tử cố chấp và si mê Pháp Luân Công lan rộng”. Chỉ thị này không bình thường, nó gây cho công chúng một sự hoang mang như để chuẩn bị đón một điều gì đó. Trái lại, Pháp Luân Công khẳng định không được sát sinh, tự sát cũng là có tội, tội nặng như sát sinh. Mấy năm qua Pháp Luân Công kiên trì kiến nghị một cách hoà bình phi bạo lực, còn ở ngoài nước đều được rất nhiều đồng tình ủng hộ. Hỏi ai kỳ vọng vào bi kịch này phát sinh?

5 Không thể dùng hành vi của cá thể để làm cái cơ đàn áp tập thể Pháp Luân Công

Không thể mượn cơ một sự kiện lẻ tẻ để chụp mũ rằng Pháp Luân Công dạy người ta tự sát. Nếu vậy, thì Pháp Luân Công truyền đã được mười năm, phạm vi toàn cầu, tại sao không thấy hiện tượng tương tự? Nhà cầm quyền khiên cưỡng lấy hình ảnh một số tà giáo ở nước ngoài để gán ghép cho Pháp Luân Công. Nhưng ngay cả theo thống kê của nhà cầm quyền, với mỗi 10 vạn người thì tỷ lệ “tự sát” của học viên Pháp Luân Công là 0,87; trong khi đó tỷ lệ người dân tự sát ở Trung Quốc là 16,7. Gán ghép như thế không có cơ sở pháp lý. Kỳ thực, ở nước ngoài, Pháp Luân Công hoàn toàn hợp pháp. Tại nước ngoài, người ta cấm là cấm những tổ chức mà người tham gia vào đó có mục đích hành động phạm pháp; chứ không hề theo cái lô-gic mà nhà cầm quyền Trung Quốc đang cố gắng gán ghép vào Pháp Luân Công.